

1 | Ronja se narodila té noci, kdy nad horami řádila bouře. A byla to taková bouře, že všechna zvíř z Mattisova lesa vystrašeně zalezla do svých doupat a skrýší, jenom ty kruté, divé větrnice z ní měly opravdovou radost a křičely a povykovaly, když létaly kolem loupežnického hradu na Mattisově hoře. Lovisu, která se uvnitř chystala k porodu, to tak rušilo, že řekla Mattisovi:

„Odežen ty hrozná větrnice, ať je tu ticho, jinak neslyším, co zpívám!“

Lovisa si totiž zpívala, když na svět přicházelo dítě. Půjde to lehčeji, tvrdila, a dítě bude mít veselejší náuru, když přijde na svět při písničce.

Mattis popadl kuši a střílnou vystřelil několik šípů.

„Už ať jste pryč, divé větrnice,“ křikl. „Dneska v noci se mi narodí dítě. Copak to nechápete, vy čarodějnice?“

„Dneska v noci se mu narodí dítě, hohó,“ vřískaly větrnice, „dítě bouře, to bude určitě mrňavé a ošklivé, hohó!“

Mattis vystřelil ještě jednou, přímo do hejna. Jen se mu vysmály a se zlobným jekem uletěly.

Lovisa ležela, zpívala a na svět se dralo děťátko, Mattis odháněl větrnice, jak nejlíp uměl, a jeho loupežníci zatím seděli dole ve velké kamenné síni u ohně, jedli, pili a řádili stejně jako větrnice. Nějak si těch dvanáct loupežníků muselo ukrátit dlouhou chvíli, když napjatě čekali, jak to ve věžní komůrce dopadne. Vždyť za celý jejich loupežnický život se na Mattisově hradě ještě žádné dítě nenarodilo.

Největší napětí prožíval Plešek.

„Jak dlouho to bude tomu loupežníkovi ještě trvat,“ řekl. „Jsem už starý a slabý a loupežnického života mám namále. A tak bych, ještě než umřu, rád uviděl nového loupežnického náčelníka.“

Jen to dořekl, rozlétly se dveře a dovnitř vpadl Mattis, ra-

dostí celý pryč. S jásotem běhal a skákal po celé síni a hlaholil jako bez rozumu:

„Narodilo se mi dítě! Slyšíte? Narodilo se mi dítě!“

„A copak to je?“ zeptal se Plešek ze svého kouta zvědavě.

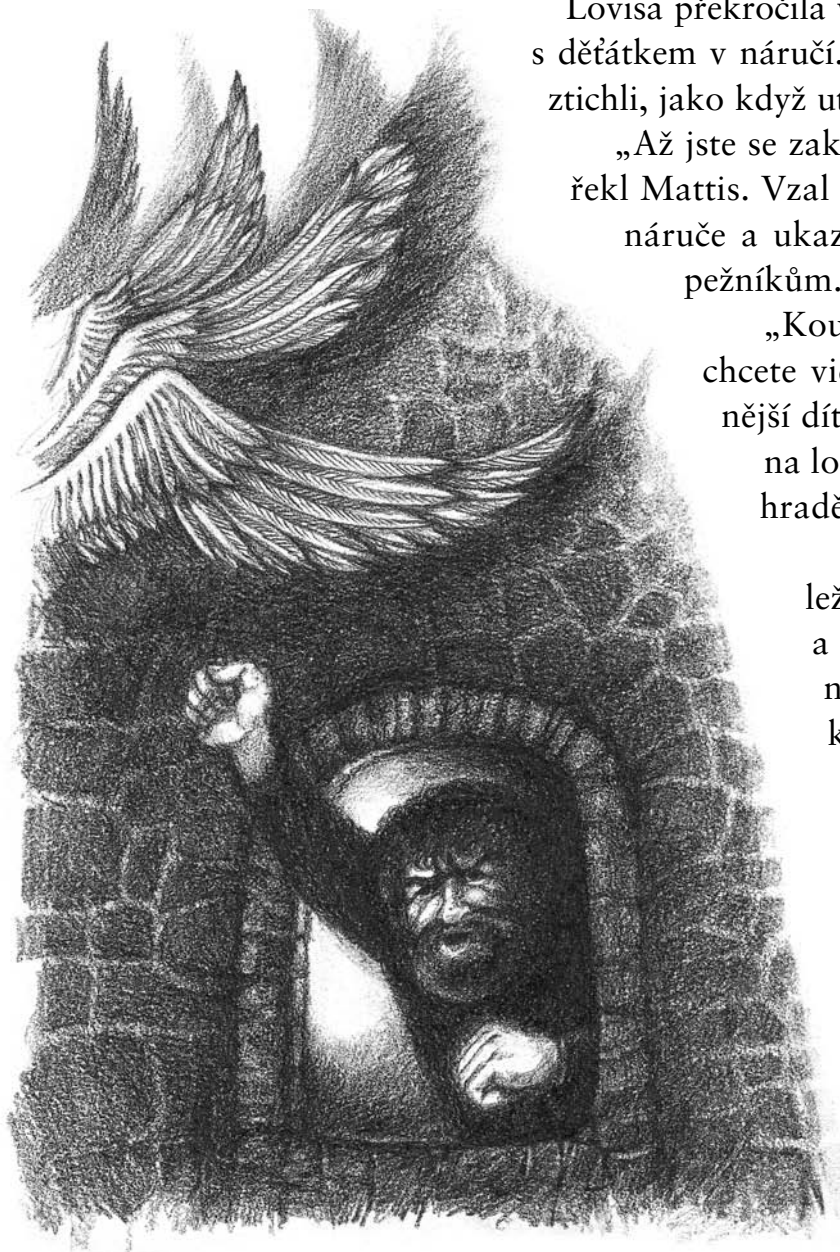
„Je to dcera – loupežnice, radost a potěšení!“ vykřikoval Mattis. „A tady ji máme, tu naši loupežnickou dcerku!“

Lovisa překročila vysoký práh s děťátkem v náručí. Loupežníci ztichli, jako když utne.

„Až jste se zakuckali, co,“ řekl Mattis. Vzal holčičku do náruče a ukazoval ji loupežníkům.

„Koukejte, jestli chcete vidět nejkrásnější dítě, co se kdy na loupežnickém hradě narodilo!“

Dcerka mu ležela na ruce a dívala se na něho doširoka otevřenýma očima.

„Je vidět, že ta holka už něčemu rozumí,“ poznamenal Mattis.

„Jak se bude jmenovat?“ zajímal se Plešek.

„Ronja,“ řekla Lovisa. „Tak jsem se rozhodla už dávno.“

„A co kdyby to byl kluk?“ namítl Plešek.

Lovisa se na něj klidně a přísně podívala.

„Když jsem se jednou rozhodla, že se moje dítě bude jmenovat Ronja, tak to BUDE Ronja!“

Pak se obrátila k Mattisovi.

„Nemám si ji už vzít?“

Ale Mattis dcerku ještě nechtěl dát z ruky. Stál a díval se s obdivem na její jasné oči, malou pusinku, bezbranné ručičky, a samou láskou se až třásl. Vtom se ozvala hromová rána, jakou v Mattisově lese ještě neslyšeli. Byla to taková rána, že i loupežníci zbledli a Pleška to povalilo na zem, jak byl slabý. Ronja slaboučce zaplakala, a to polekalo Mattise víc než hromová rána.

„Holčička mi pláče,“ křičel. „Co mám dělat, co mám dělat?“

Ale Lovisa stála klidně. Vzala od něho dítě, přiložila si je k prsu a bylo po pláči.

„To byla ale rána,“ řekl Plešek, když se trochu vzpamatoval.

„Vsadil bych se, že někde uhodilo.“

A že opravdu uhodilo a pořádně, o tom se přesvědčili, když přišlo ráno. Prastarý Mattisův hrad na samém vrcholku Mattisovy hory se roztrhl vejpůl. Od nejvyššího cimbuří po nejhlubší sklepení zela teď v hradě velká průrva.

„Ronjo, tvůj život začíná opravdu velkolepě,“ poznamenala Lovisa, když s holčičkou v náručí stála nad zborcenou zdí a dívala se na tu zkázu. Mattis zuřil jako divá zvěř. Jak se něco takového mohlo stát starému hradu jeho otců? Mattis ale nikdy dlouho nezuřil, vždycky si dokázal najít nějakou útěchu.

„No, aspoň se nebudeme muset starat o tolik chodeb, sklepení a všelijaké haraburdí. Teď už v Mattisově hradě aspoň nikdo nebude bloudit. Jen si vzpomeňte, jak tu Plešek bloudil čtyři dny, než našel cestu zpátky!“

O tom Plešek nerad slyšel. Copak za to mohl, že to tak špatně dopadlo? Chtěl se jen přesvědčit, jak velký, jak obrovský Mattisův hrad vlastně je. A zjistil, že je tak velký, až se v něm dá zabloudit. Než konečně našel cestu zpátky do velké kamenné síně, byl chudák polomrtvý strachy. Loupežníci našťestí hlaholili a hulákali tak, že je bylo slyšet široko daleko. Jinak by byl netrefil nikdy.

„Celý hrad jsme stejně nikdy neužívali,“ pokračoval Mattis. „A budeme dál bydlet v síních, v komorách a ve věži, kde jsme odjakživa bydleli. Rozčiluje mě jedině to, že jsme přišli o záchod. Hrom do toho uhoď, ten je teď na druhé straně. Chudák, kdo to nevydrží, než postavíme nový.“

To se ale zařídilo brzy a život v Mattisově hradě plynul jako dřív. Jen s tím rozdílem, že teď tam byla holčička, která, jak se Lovise zdálo, pobláznila Mattise i jeho kumpány. Ne že by jim bylo na škodu víc ohleduplnosti a jemnějších způsobů, ale všechno má své meze. Vypadalo povážlivě, když se dvanáct loupežníků a jeden náčelník dětinsky zubili a šklebili jenom proto, že se jedno mrně právě naučilo lézt po kamenné síni, jako by do té doby nikdo na světě neviděl větší zázrak. Ronja lezla neobyčejně rychle, protože přišla na to, jak se odrážet levou nohou, a loupežníkům to připadalo neodolatelné. Ale když se to vezme kolem a kolem, lézt se naučí většina dětí, říkala Lovisa. Není třeba, aby kvůli tomu jejich otcové bůhvíjak jásali a zapomínali pro to na všechno ostatní, a dokonce zanedbávali svou práci.

„Má snad Borka převzít loupežnické řemeslo i tady, v Mattisově lese?“ ptala se ostře Lovisa, když loupežníci s Mattisem v čele vpadli domů jako bouře jenom proto, aby se podívali, jak Ronja papá svou kaši, než ji Lovisa uloží do zavěšené kolébky.

Ale Mattis tyhle řeči neposlouchal.

„Ronjo moje, holubičko moje malá,“ vykřikoval, když se k němu Ronja hnala jako šipka přes celou síň, odrážejíc se levou nohou, sotva vstoupil do dveří. A pak seděl se svou malou

